

Таким чином, маркетолог через вивчення іноземної мови підвищує свій рівень культури, формує в собі готовність сприяти налагодженню міжкультурних і наукових зв'язків. Здатність брати участь у міжкультурній комунікації має важливе значення для спеціалістів, зайнятих у сфері міжнародного бізнесу. Із входженням у століття глобалізації та інтеграції, англійська мова посіла провідне місце в міжнародних переговорах. Саме тому володіння цією мовою має першорядну важливість для маркетологів.

Позитивне ставлення студентів до вивчення іноземної мови є запорукою успішного навчання, оскільки іноземна мова – це не просто академічна дисципліна, а ціла освітня галузь, яка створює умови для оволодіння знаннями з багатьох інших предметів: історії, географії, літератури, країнознавства тощо. Предметом вивчення іноземної мови є не лише власне мова, а й мовленнєва взаємодія цією мовою, культура народу – носія мови, а також певні мовні, лінгвокраїнознавчі знання. Головне призначення іноземної мови як освітньої галузі – це оволодіння студентами спілкуванням іноземною мовою, тобто формування комунікативної компетенції, що визначається як «здатність брати участь у реальному спілкуванні іноземною мовою».

Л.І. Юрченко, д-р філос. наук, проф. (НУЦЗУ, Харків)

А.С. Міносян, канд. іст. наук, проф. (ХДУХТ, Харків)

О.М. Варипаєв, канд. філос. наук, проф. (ХДУХТ, Харків)

РОЗВ'ЯЗАННЯ СИТУАТИВНИХ ЗАДАЧ У СИСТЕМІ ЕКОЛОГІЧНОГО НАВЧАННЯ

Широка загальна потреба в екологічному знанні за умов сучасності супроводжується похідною нагальною потребою усвідомлення придатності універсальної екології розв'язувати задачі, які виходять за межі дійсної предметної області даної науки. Так, на сьогодні вважається, що екологічна наука – це не тільки комплекс спеціальних природно-соціальних законів і закономірностей, а й певна методологічна система, особливий стиль мислення, покликаний слугувати майбутньому фахівцю в разі прийняття відповідальних господарських рішень.

Окреслити наукові основи та прийоми формування практичної екологічної компетентності спеціаліста, що має забезпечити формування цілісного фахового і екологічного знання й мислення, необхідних для виваженої екологічної орієнтації в конкретних ситуаціях, ставилось за мету в даній роботі.

Екологічна підготовка фахівців харчових виробництв і торгівлі буде ефективнішою, якщо їхня еколого-економічна підготовка здійснюватиметься як цілісна поетапна система, яка забезпечить засвоєння екологічних знань, перетворення їх у переконання та опанування умінь реалізовувати знання в професійній діяльності за умови дотримання таких дидактичних принципів: неперервність, міжпредметність її здійснення з урахуванням інтегрованого та диференційованого підходів; еколого-професійна спрямованість змісту навчального матеріалу.

Аналізуючи ситуативну задачу студент вивчає як організація (підприємство), її керівник, або відповідальна особа в певній ситуації вирішували ту або іншу проблему. При цьому студент фактично отримує певне рішення, яке можна застосувати в аналогічній ситуації. Природно, що чим більше аналізується ситуативних задач, тим більше розроблених готових схем професійно компетентної поведінки накопичується в багажі знань.

Вивчення предмета за допомогою практики розбору конкретних ситуацій дуже корисно ще і тому, що на сьогодні більшість фірм і компаній як вітчизняних, так і зарубіжних, використовують ситуативні завдання як інструмент відбору кандидатів на вакантні місця.

Таким чином, дидактичний метод розв'язання ситуативних задач завойовує позиції в освітній практиці вищої школи і сьогодні вважається одним з найефективніших способів навчання навичкам вирішення типових екологічних проблем в рамках фахових дисциплін. Слід зазначити, що визнання даного методу жодним чином не заперечує пріоритетність академічних знань, не підміняє стару добру лекцію. Тим паче, що більшість вчених-дидактиків вважають, що одними тільки прикладами з ділової практики не можна обмежувати процес пізнання. Досвід показав, що ситуативні вправи хороші і доречні в тих випадках, коли вони допомагають краще зрозуміти еколого-економічні або еколого-технологічні теорії. Очевидно, що впровадження в навчальний процес ситуативних завдань давно могло б стати звичайною практикою у вищому навчальному закладі в рамках екологічної освіти майбутніх технологів, менеджерів.

Рецептів ідеального співвідношення теоретичних знань і вирішень практичних ситуацій немає, тому що це багато в чому визначається цілями і завданнями підготовки конкретного фахівця. Збірники ситуативних задач з різних проблем певних дисциплін на сьогодні є абсолютно доступними. Крім того, ситуативні завдання цілком могли б створюватися самим викладачем в межах своєї дисципліни. Проте, слід зазначити, що цей процес неминуче буде ускладнений тією обставиною, що наші викладачі – в основному теоретики, люди, мало знайомі з реаліями природного середовища.

Для того, щоб ситуативні задачі були наповнені конкретними еколого-економічними даними, якісними показниками, цифрами, узятими з фінансових або інших документів підприємств, компаній, вони повинні стати серйозним предметом розробок курсових, дипломних та інших робіт.

І нарешті слід вказати на те, що в Україні з її так яскраво вираженою національною специфікою соціально-екологічної ситуації, традиціями і методами її покращення в законодавчому, податковому і загальнолюдському плані було б абсурдно вести навчання, ґрунтуючись на прикладах розв'язання екологічних задач з іншої реальності.

Таким чином, рівень міждисциплінарного екологічного навчання, розвиток практичних навичок у майбутнього спеціаліста в контексті професійної діяльності визначається його ґрунтовною обізнаністю з соціально-екологічною ситуацією регіону, країни, її проблемами та методами вирішення.